

РОБЪРТ ХАУЪРА

КОНАН

ТОМ I

София, 2015

РОБЪРТ ХАУЪРД

КОНАН, Т. 1

американска, първо издание

Превод	Елена Павлова
Коректор	Павлина Върбанова
Компютърна обработка	Румен Хараламбиев
Рисунки	Петър Станимиров
Художник на корицата	Петър Станимиров

Формат **16/70/100**

Обем **25 п.к.**

Дадена за печат **декември 2015**

Излязла от печат **декември 2015**

Предпечат и печат **Изток-Запад**

ИЗБОРЪТ Е НАПРАВЕН ПО ИЗДАНИЕТО:

ROBERT E. HOWARD. THE COMPLETE CHRONICLES OF CONAN

2006, GOLLANCZ

На корицата: портрет на Робърт Хауърд, художник Петър Станимиров

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Елена Павлова, превод, 2015

© Петър Станимиров, художник, 2015

© Издателство „Изток-Запад“, 2015

ISBN 978-619-152-733-5

Робърт Хауърд

КОНАН

ТОМ 1

Превод от английски
Елена Павлова

КОЛЕКЦИЯ „ВЪРХОВЕ“

1. ДЖЕЙМС ДЖОЙС ♦ Одисей
2. ХАНС ЯКОБ ГРИМЕЛСХАУЗЕН ♦ Приключенията на Симплицисимус
3. ДАНИЪЛ ДЕФО ♦ Робинзон Крузо
4. АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ♦ Три романа с Шерлок Холмс
5. ДЖОНАТАН СУИФТ ♦ Пътешествията на Гъливер
6. ЧАРЛС ДИКЕНС ♦ Големите надежди
7. ХЪРМАН МЕЛВИЛ ♦ Моби Дик
8. РОБЪРТ ЛУИС СТИВЪНСЪН ♦ Избрано
9. АЛФОНС ДОДЕ ♦ Дребосъчето
10. СЕНДАЛ ♦ Червено и черно
11. АЛЕКСАНДЪР ДЮМА ♦ Граф Монте Кристо, т. 1 и 2
12. МАРК ТВЕН ♦ Принцът и просият.
Приключенията на Хъкълбери Фин
13. ЕДГАР АЛАН ПО ♦ Историята на Артър Гордън Пим.
14. ЧАРЛС ДИКЕНС ♦ Коледна песен
15. ДЖОВАНИ БОКАЧО ♦ Декамерон
16. ФРАНЦ КАФКА ♦ Процесът.
Присъдата. Новели и разкази
17. МИГЕЛ ДЕ СЕРВАНТЕС ♦ Знаменитият идалго дон Кихот
де Ла Манча, т. 1 и 2
18. РОБЕРТ ЩИЛМАРК ♦ Наследникът от Калкута
19. НИКОЛАЙ ГОГОЛ ♦ Мъртви души
Петербургски повести
Из „Миргород“
20. ТОМАС ХАРДИ ♦ Усекски истории и други разкази
21. ГУСТАВ МАЙРИНК ♦ Голем. Белият доминиканец
22. ХАРИЕТ БИЧЪР СТОУ ♦ Чичо Томовата колиба
23. ЖУЛ ВЕРН ♦ Капитан Немо
24. ДЪНСЕЙНИ, ЛЪВКРАФТ, ХОДЖСЪН ♦ Бащите на ужаса
25. АНДРЕЙ ПЛАТОНОВ ♦ Избрано. Том 1

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗА АВТОРА	7
ФЕНИКСЪТ ВЪРХУ МЕЧА.....	11
АЛЕНАТА ЦИТАДЕЛА	33
СЛОНСКАТА КУЛА.....	69
ЗЛИЯТ КОЛОС.....	91
ЗДРАЧНИЯТ КСУТАЛ.....	125
КЛАДЕНЕЦЪТ НА ЧЕРНИЯ ДЕМОН.....	155
РАЗБОЙНИЦИ В КЪЩАТА.....	179
ЖЕЛЕЗНИ СЕНКИ НА ЛУННА СВЕТИНА	199
КРАЛИЦАТА НА ЧЕРНИЯ БРЯГ	227
ДЯВОЛ ОТ ЖЕЛЯЗО	253
МАГОВЕТЕ ОТ ЧЕРНИЯ КРЪЖЕЦ.....	281
И ЩЕ СЕ РОДИ ВЕЩИЦА	347
ХАЙБОРЕЙСКАТА ЕПОХА.....	383

За автора

Робърт Е. Хауърд е роден в малко тексаско градче на 22 януари 1906 г. и е единствено дете на д-р Айзък Мордекай Хауърд (тогава – кьнтри музикант) и съпругата му Хестър Джейн Бруин. Докато Хауърд растял, семейството постоянно се местело – сменяли дома си на всеки няколко години, докато през 1919 г. най-накрая се заселили в Крос Плейнс, където д-р Хауърд открил лекарски кабинет и където синът му живял до края на дните си.

Младежът започнал да пише рано – още от дете бил уверен, че ще си изкарва хляба с творчество – и израснал като изумително плодовит автор. Фентъзито е само един от многобройните жанрове, в които е творил, и дори в рамките на жанра разказите за Конан представляват само малка част от огромното му литературно наследство. Хауърд се занимавал професионално с писане и тъй като получавал оскъдни хонорари от списанията, които купували разказите му, налагало се да навакса с количество. Отнасял се много сериозно към работния си процес – имал навика да създава резюмета и да прави по няколко чернови на разказите си, преди да ги публикува. Пишел бързо, идеите му рядко се изчерпвали (а и разполагал с неизчерпаемо количество стари разкази за подобряване и преработка), освен това бил безмилостен работохолик: „Писането е просто тракане по клавишите година след проклета година – натискаш ги, независимо дали си в настроение, или не... Единственият начин, по който мога да свърша работа, е да не спирам да блъскам по клавиши-

те...“ (според цитат на Новалайн Прайс Елис в биографичната ѝ книга „Проправялият път“^{*}).

Хауърд е пробвал перото си в историческия жанр, фентъзито, приключенските истории, хоръра, писал е разкази за боксьори, уестърни, криминалета и сатира. Сътворил е и няколкостотин стихотворения, макар да е знаел, че специално те няма да бъдат публикувани в списанията, за които пише.

През цялото време водел тежък живот. От ранна възраст страдал от депресия, допълнително го натоварило и хроничното заболяване на майка му. Когато бил малък, именно тя му внушила любовта към литературата и поезията и той я чувствал много близка – когато останала на легло, въпреки че баща му бил лекар, именно синът дълги години се грижел за нея. Несигурният му търговски успех като писател не смекчавал болката от депресиите, доникъде не довела и продължителната, осеяна с раздели и повторни събирания любовна връзка с единствената жена, с която някога се сближил по-сериозно (Н. П. Елис). Когато на 11 юни 1936 г. Хауърд научил, че майка му няма да се събуди от комата, в която била изпаднала, той се почувствал освободен от дълга си към нея, отправил се към колата си, извадил от жабката взетия назаем пистолет и се застрелял.

Конан е най-популярният сред множеството създадени от Хауърд герои. Разказите за Конан в тази книга са представени в реда, в който са били публикувани – не съответстват на логическия или хронологичен ред от събития в живота на Конан. Ще го срещнем като крал, крадец, наемник, пират, грабител, капитан от кралската стража „и в стотици други роли“. Поколения специалисти по Хауърд и негови фенове напразно се опитват от тези разкази да слобят точна биография на кимериеца. Но дали има нужда от такава? Хауърд е знаел с какво се заема, и ако жи-

^{*} Novalyne Price Ellis. One Who Walked Alone. Donald M. Grant Publisher, Inc., 1986. Самото заглавие е цитат от Алън Ашли-Пит: „Онзи, който поема по отъпкания път, не стига по-далеч от там, където е била тъпата, а който сам проправя пътя, най-вероятно ще се озове, където не е стъпвал човешки крак.“ (Всички бележки под линия са на преводача.)

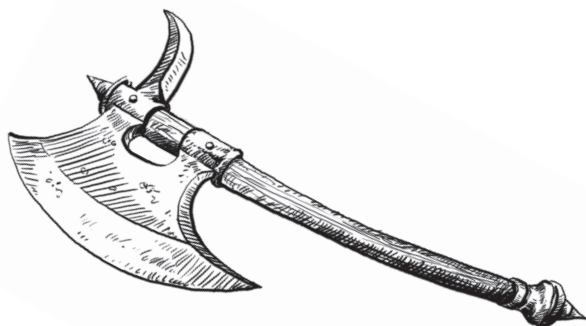
вотът на Конан не ви се струва праволинеен, то имайте предвид, че не е и замислен като такъв*.

В „Червените нокти“ Конан среща Валерия от Червеното братство – първата и единствена адекватна партньорка, която Хауърд му е създал. Само какъв потенциал се крие в тази връзка! Но това е последният разказ за Конан и на практика е последният фентъзи разказ, написан изобщо от Хауърд. Приключенията завършват точно там, където творчеството му достига своя връх и образът на героя му Конан е най-зрял.

* Към втория том ще бъде приложена единствената официална хронология, одобрена от самия Р. Хауърд. Канонът впоследствие е бил разширяван, за да обхване официалните продължения на историите на Конан, изменян, за да включи комикс вариацията на „Марвел“, и изцяло рестартиран за филмовата вселена.

BEER
SAN
2015

Фениксът върху мечя

– Знай, о, принце, че през годините, откакто океаните погълнаха Атлантида и сияйните ѝ градове, и преди времената на възхода на синовете на Ария имаше изумителна ера с чудни кралства, блещукащи като звезди под синята мантия на небесата – Немедия, Офир, Бритуния, Хиперборея, Замора с тъмнокосите ѝ жени и кулите с потънали в паяжини загадки, Зингара с нейните рицари, Кот, който граничел с буйните пасища на Шем, Стигия с охраняваните си от сенки гробници, Хиркания, чиито конници надявали стомана, коприна и злато. Но най-горда сред всички кралства по света била Аквилония, която властвала несравнима в бленувания Запад. Там дошъл и Конан – чернокос, навъсен и готов да се хване за мечя, крадец и грабител, убиец на чудовища, прославен с буйния си, изтъкан от крайности нрав, – за да смаже с подкованите си сандали най-великите и най-пищни тронове.

Немедийски хроники

1

Над мержелеещите се шпилове и бляскави кули се разпростираха призрачна тъмнина и загадъчна тишина – царици на часовете преди изгрева. В сумрачна уличка, част от същински лабиринт от загадъчни криволичещи преки, четирима души с маски припряно се изнизаха през порта, колебливо отворена от едва видима ръка. Не промълвиха нито дума, а пъргаво потънаха в мрака, плътно увити в наметалата си – изчезнаха в тъмата, тихи като призраците на убитите. Зад гърбовете им в рамката на откrehнатата врата се очерта язвително лице; чифт зли очи блеснаха зловещо в здрача.

– Вървете в нощта, нощни твари – подигра ги невидимият изпращач. – О, глупци, съдбата ви преследва по петите като сляпо псе, а вие дори не забелязвате!

След тези думи той затвори вратата и сложи резето, обърна се и пое по коридора със свещ в ръка. Беше мрачен гигант, чиято тъмна кожа разкриваше стигийската му кръв. Влезе във вътрешна стая, където висок, слаб мъж в износени кадифени одежди се излежаваше като ленива хищна котка на тапицирана с коприна кушетка и пиеше вино от огромен златен бокал.

– Е, Аскаланте – поде стигиецът и остави свещта си, – будалите ти се изнизаха на улиците като плъхове от дупките си. Странни инструменти ползваш за делото си.

– Инструменти ли? – намръщи се Аскаланте. – Но моля ти се, та те смятат за свой инструмент мен самия. Вече месеци наред – още откакто Бунтовната четворка ме призова от южната пустиня – живея в самото сърце на враговете си, крия се денем в тази затънтена къща, а нощем се скитам по тъмни улички и още по-тъмни коридори. И съм постигнал онова, което тези бунтовни благородници досега не са могли. Засял съм империята с размирици и безпокойство с тяхна помощ и чрез други агенти, мнозина от които никога не са виждали лицето ми. Накратко, аз, който се трудя от сенките, съм приготвил всичко за падението на краля, който царства на трона под слънцето. В името на Митра, бил съм държавник, преди да стана бунтовник!

– А тези глупци, които те смятат за твои господари?

– Ще продължат да си мислят, че им служат, докато не завърши сегашната ни задача. Кой са те, да се мерят по ум с Аскаланте? Волмана – карабанският херцог Джудже, Громел – чутовният командир на Черния легион, Дион – тлъстият барон на Атал, и Риналдо – менестрелът със заешки акъл. Аз съм силата, която споява стоманата във всеки от тях, и в името на глината, от която са изваяни, ще ги смачам, когато му дойде времето. Но това тепърва предстои, а кралят ще умре тази вечер.

– Преди броени дни видях имперските ескадрони да напускат града – отбеляза стигиецът.

– Поеха към границата, атакувана от разгорещените пикти – благодарение на силното питие, което тайно прекарах през границите, за да ги подлуди. Голямото богатство на Дион помогна да сбъдна този план. Волмана пък ми позволи да се отърва от останалите имперски войници на пост в града. За високопоставената му рода в Немедия не беше трудно да убеди крал Нума да изиска присъствието на граф Троцero от Поатен*, сенешал на Аквилония, и за да му се отдаде полагащата се чест, той ще бъде съпроводен не само от собствените си войници, но и от имперски ескорт, че и от Просперо, дясната ръка на крал Конан. Така в града остава само личната стража на краля – като изключим Черния легион. Посредством Громел съм подкупил офицера на стражата – той има широки пръсти – и съм му платил точно в полунощ да отведе хората си по-далеч от спалнята на краля. Тогава, заедно с шестнайсет подбрани лично от мен главорези, ще влезем в двореца през таен тунел. След като изпълним подвига си, дори ако народът не се зарадва особено на смяната на властта, Черният легион на Громел ще стигне да удържи града и короната.

– И Дион смята, че той ще получи короната?

– Да. Дебелият гаупак твърди, че тя му се полага по правото на капката кралска кръв в неговите вени. Конан допуска голяма грешка, като дарява живота на хора, които могат да се похвалят, че водят произхода си от старата династия – същата, от която изтръгна короната на Аквилония. Волмана иска да си върне кралските привилегии, на които се радваше по време на стария режим, така че да възстанови изтощените си от бедност земи до предишното им величие. С целия си инат на босониец, Громел мрази Палантида, командира на Черните дракони, и копнее да командва цялата армия. Сред нас единствен Риналдо няма лични амбиции. В Конан той вижда варварина със загрубели нозе и окървавени ръце, плъпнал от Севера да граби цивилизованите земи. Идеализира краля, когото Конан уби, за да докопа короната, и си спомня само, че онзи от време на време е покровителствал изкуствата, но забравя злото под негово иго и кара и другите да го забравят. Хората вече открито пеят „Жалейна песен за краля“, в която Риналдо превръща в светец злодея и нарича Конан „онзи дивак от ада с черното сърце“. Конан се смее, но народът му се зъби.

– А той пък защо мрази Конан?

– Поетите винаги ненавиждат онези, в чиито ръце е властта. За тях съвършенството винаги се намира зад следващия тъгъл или зад по-следващия. Бягат от настоящето в мечтите за миналото и бъдещето. Риналдо е горящата факла на идеализма, надигнала се, както си мисли, да сваля тиранин и да освободи народа. Що се отнася до мен... е, преди няколко месеца бях изгубил всичките си амбиции, освен да

* Поатен (Pointein) – леко видоизменено звучене на френския град Поатие (Poitiers).

вода кervани до края на живота си. Сега старите мечти се пробуждат. Конан ще умре, а на трона ще се възкачи Дион. Подир това и той ще се спомене. Един по един ще умрат всички, които ми се противопоставят – кой с огън, кой от стомана или чрез отварата от онези смъртоносни лози, с чието варене така добре се справяш. Аскаланте, крал на Аквилония. Как ти звучи?

Стигиецът сви широките си рамене и с неприкрита горчивина каза:

– Преди време аз също хранех известни амбиции и спрямо тях твоите изглеждат дребнави и детински. Докъде само съм изпаднал сега! Старите ми поддръжници и противници биха останали втрещени, ако можеха да видят как Тот-Амон, повелителят на Пръстена, служи като роб на един чужденец, че при това и бандит; и подпомага барони и крале в дребните им попълзновения!

– Ти си вложил вярата си в магия и ритуали – отвърна безгрижно Аскаланте, – а аз разчитам на ума и меча си.

– Умовете и мечовете са същи сламки в сравнение с мъдростта на Мрака – изръмжа стигиецът, в чиито тъмни очи заблестяха заплашителни искрици и сенки. – Ако не бях изгубил Пръстена, ролите ни щяха да са разменени!

– При все това – отвърна бандитът нетърпеливо – на гърба ти личат следите от бича ми и е твърде вероятно те да продължат да се множат.

– Не бъди тъй сигурен! – очите на стигиеца незабавно грейнаха, озарени от зловеща омраза. – Все някой ден, все някак ще открия отново Пръстена и се кълна в змийските зъби на Сет, че щом успея, ти ще си платиш...

Буйният аквилонец се надигна и го шибна здравата през устата. Тот се олюля и между устните му потече кръв.

– Твърде много взе да си позволяваш, куче – изръмжа бандитът. – Внимавай – все още съм твой господар и знам мрачната ти тайна. Иди да се качиш на покривите и викни, че Аскаланте е в града и заговорничи срещу краля... ако се осмеляваш!

– Не смея – промърмори стигиецът и избърса кръвта от устата си.

– Не, не смееш – ухили се студено Аскаланте, – понеже, ако умра заради твоя умисъл или предателство, за това ще научи един отшелник в южната пустиня и ще счупи печата на свитъка, който съм му поверил. И щом го прочете, едно име ще се разнесе из Стигия и от юга в полунощ ще се надигне буря. И къде ще си скриеш главата тогава, Тот-Амон?

Робът потрепери и тъмното му лице доби пепеляв цвят.

– Стига толкова! – рязко смени темата Аскаланте. – Имам задача за теб. Не вярвам на Дион. Наредил съм му да препусне към имението си в провинцията и да остане там, докато задачата за тази нощ не приключи. Ако остане тук, днес дебелият глупак изобщо няма да успее да скрие нервността си пред краля. Върви подире му и ако не го догониш по пътя, иди в имението и стой до него, докато не пратя да го повикат. Не го изпускай от поглед! Страхът го разкъсва и може да побегне – в паниката си като нищо ще изтърчи право при Конан и ще му разкрие целия заговор с надежда така да спаси собствената си кожа. Върви!

Робът се поклони, постара се да прикрие омразата в очите си и стори, както му беше наредено. Аскаланте си наля още вино. Над пищно натруфените кули на града зората се надигаше, алена като кръв.

2.

*Войник когато бях, народът ме възпя в баладите вълишебни,
по пътя ми – тълпи, все с дарове и злато.*

Прекрасно съм живял!

*Сега съм крал велик, народът ми – сърдит –
отвсякъде ме дебне,*

в бокала ми – с отрова, а зад гърба – с кинжал...

„Пътят на кралете“

С таята беше просторна и богато украсена, с пищни гоблени по полираната ламперия на стените, с дебели килими на пода от слонова кост и с висок таван, украсен с изящни гравюри и посребрени инкрустации. Зад писалище от слонова кост със златни орнаменти седеше мъж, чиито широки рамене и загоряла от слънцето кожа никак не подхождаха на луксозното обзавеждане. Мястото му би било по-скоро в дивата пустош, сред върхове, озарени от слънце и брулени от вятъра. И най-леките му движения загатваха за мускули като стоманени пружини, движени от проникателен ум с координацията на роден боец. Видно беше, че не действат нито сдържано, нито премерено. Той или биваше напълно отпуснат – неподвижен като бронзова статуя, – или действаше светкавично, но не с трескавата непохватност на опънати докрай нерви, а със скоростта на хищна котка, която изгаря ретината на всеки опитал да го проследи. Одеждите му бяха от скъп плат, но с проста кройка. Не носеше нито пръстени, нито украшения, а равно подрязаната му черна грива бе увенчана само с простичка сребърна лента за глава.

Чернокосият остави златното перо, с което вгълбено пишеше по восъчния папирус, отпусна брадичка на свития си юмрук и със завист втренчи пламтящите си сини очи в застаналия пред него мъж. Гостът му, на свой ред, бе напълно погълнат от собствените си мисли, играеше си с връзките на инкрустираната си със злато броня и разсеяно си подсвиркваше – доста необичайно изпълнение, предвид че се намираше в присъствието на крал.

– Просперо – каза чернокосият пред писалището, – тези държавни дела ме изтощават толкова, колкото не са успели всички проведени от мен схватки!

– Всичко е част от играта, Конан – отвърна тъмноокият младеж от Поатен. – Ти си крал и трябва да изпълняваш ролята си.

– Ще ми се да можех да дойда с теб в Немедия – отбеляза Конан с изпълнен със завист глас. – Минала е цяла вечност, откакто съм пришпорвал както следва

кон... но Публий казва, че градските дела изискват присъствието ми. Проклет да е! Когато свалих старата династия – продължи той с дружеската фамилиарност, съществуваща между тях с поатенина, – това не беше трудна задача, макар навремето да ми се стори ужасно тежка. Но като се замисля сега за кошмарния път, по който бях поел – всички онези дни на заговори, интриги, клане и разплата ми се струват като сън. Само че явно не съм сънувал достатъчно дълго, Просперо. Когато крал Нумедид падна мъртъв в краката ми и свалих короната от окървавената му глава, за да я сложа на своята, бях достигнал върха и границата на мечтите си. Така усърдно се подготвих да взема короната, но нямах представа какво ще последва, когато си я сложа. В добрите стари дни на свободата исках само мечът ми да е остър и пътят да ме води право към враговете. Сега пред мен няма прави пътища и мечът ми е безполезен. Когато свалих Нумедид, аз станах Освободителя – а сега по сянката ми плюят онези, които ме нарекоха така. Издигнали са статуя на онази свиня в храма на Митра и хората отиват да ронят сълзи пред него, прославят го като същински мъченик, като свят монарх, подло убит от варварина с окървавените ръце. Когато като наемник водех армиите ѝ към победа, Аквилония преглътна с готовност чуждата ми кръв, но сега не може да ми го прости. Сега жителите ѝ се събират в храма на Митра да кадят тамян в памет на Нумедид – и това са същите хора, които палачите му осакатяха и ослепяха наред; хората, чиито синове гинеха в тъмниците му, чиито съпруги и дъщери завличаше в харема си. Нещастни глупци!

– Голяма част от отговорността е на Риналдо – отвърна Просперо, пристягайки с още една дупка оръжейния си колан. – Той пее песни, които побъркват народа. Както е в шутовски одежди, така го обеси на най-високата кула на града. Нека нахрани лешоядите!

Конан поклати лъвската си глава.

– Не, Просперо, не мога да му посегна. В днешно време поетите са по-велики от всеки крал. Песните му са по-могъщи от скиптъра ми, защото, когато реши да пее за мен, той за малко да изтръгне сърцето от гърдите ми. Аз ще умра и ще бъда забравен, но песните на Риналдо ще живеят вечно. Не, Просперо – продължи кралят с взор, засенчен от мрачно съмнение, – тук се крие някакво подмолно течение, за което не знаем нищо. Долавям го така, както в младостта си долавях присъствието на скрития във високата трева тигър. Из кралството бушува неизказано недоволство. А аз съм като ловец, който е приседнал в малкия си лагер на сред гората, вслушва се в тихите стъпки в мрака – и аха! – да види сиянието на огнения поглед. Ако можех да докопам нещо осезаемо, което да разрежа с меч си! Казвам ти, не е случайно, че напоследък пиктите така яростно нападат границите, нито че босонийците повикаха помощ, за да ги отблъснат назад. Трябваше да тръгна с войската!

– Публий се боеше от заговор за залавянето и посичането ти зад границата – отвърна Просперо, пригаждайки копринения си сюртук върху блестящата си ризница и възхищавайки се на високия си, строен стан в сребърно огледало отсре-

ща. – Точно затова настоя да останеш в града. Тези съмнения са плод на варварските ти инстинкти. Нека хората се зъбят! Наемниците са на наша страна, както и Черните дракони, а мъжагите в Поатен до един се кънат в теб. Единствената опасност за теб са наемните убийци, а те не могат да проникнат чак тук, при условие че имперската стража те охранява денем и нощем. С какво се занимаваше досега?

– С една карта – отвърна с гордост Конан. – Картите в двореца отлично изобразяват страните от Юга, Изтока и Запада, но в северна посока са неточни и неверни. Така че сам добавям северните земи. Ето я Кимерия, където съм роден. И...

– Асгард и Ванахейм – огледа картата Просперо. – В името на Митра, за малко съм щял да повярвам, че тези страни са само измислица!

Конан се ухили широко и поглади небрежно белезите по загорялото си лице.

– Щеше да мислиш другояче, ако беше прекарал младостта си по северните граници на Кимерия! Асгард се намира на север, а Ванахейм – на северозапад оттам и по протежение на границите им вечно кипи война.

– Що за типове са тези северняци? – поинтересува се Просперо.

– Високи, руси и синеоки. Кланят се на бог Имир, ледения гигант, и всяко племе си има собствен крал. Войнолюбиви и жестоки са. Бият се по цял ден и по цяла нощ пият бира и реват дивашките си песни.

– Да знаеш, смятам, че си същия като тях – разсмя се Просперо. – Смахът ти е величествен, пиеш много и пееш звучни песни, макар че никога не съм виждал друг кимериец да близне нещо различно от вода, да се засмее дори веднъж или да подеме песен, като изключим мрачните напеви.

– Сигурно е заради мястото, на което живеят – отвърна кралят. – Няма мрачна земя – изтъкана от хълмове и сумрачни гори, ширнала се под почти винаги сиви небеса, с ветрове, които стенат мъчително из долините.

– Нищо чудно, че там израстват мрачни мъже – заключи Просперо и сви рамене, понеже се сети за озарените от усмихнатото слънце долини и сините лениви реки на Поатен, най-южната провинция на Аквилония.

– Кимерийците нямат надежда ни тук, ни отвъд – додаде Конан. – Боговете им са Кром и неговата черна рода, които властват над лишените от слънце земи на вечните мъгли, тоест – светът на мъртвите. Митра! Дори пантеонът на асирите* ми е по-на сърце!

– Е – ухили се Просперо, – мрачните хълмове на Кимерия отдавна са далеч зад гърба ти. А сега е време да тръгвам. Непременно ще гаврътна от твое име бокал бяло немедийско вино в двора на Нума!

– Добре – изсумтя кралят, – но танцьорките на Нума целувай само от свое име, че да не скараш двете държави!

Сочният му смях изпроводи Просперо от кралските покои.

* Асири (*Æsir* – нордически) – обитателите на кралство Асгард. В реалната ни история „аси“ се наричат боговете от северната митология (Тор, Один, Балдур и др.).

3.

*Под пирамидите великият Сет, свил дебели намотки, сънува;
сред гробници в мрака народ тъмнокож зли магии мишукува.
Зова те с Речта на бездните,
где на слънцето е милувката тайна –
Омразата си да възлътя помогни ми,
господарю мой люспест, сияен!*

По залез слънцето за кратко превръщаше зелените и синкави горски дебри в злато. Гаснещите лъчи засияха по дебелията златна верига, която Дион Аталски въртеше неспирно в пухкавата си ръчица, седнал сред пламтящите цветя и разцъфнали дървета, с които бе изпълнена градината му. Намести тлъстото си тяло върху мраморната пейка и се огледа подозрително, сякаш търсеше прокрадващ се потаен враг. Настанен беше наскреда кръгла туфа високи дървета, чиито преплитачи се клонки го бяха потопили в дебела сянка. Наблизо блъбукаше сребрист фонтан и заедно с множество други, скрити из различни части на величествената градина, шептяха в нестихваща симфония.

Дион беше самичък, като изключим огромния тъмнокож слуга, изтегнал се на съседната мраморна пейка и вперил хлътналите си мрачни очи в барона. Дион почти не обръщаше внимание на Тот-Амон. Знаеше смътно, че на този роб Аскаланте има голямо доверие, но – също като много други богаташи – Дион почти не обръщаше внимание на всички онези с по-ниско от неговото положение.

– Няма нужда да си толкова нервен – обади се Тот. – Заговорът не може да се провали.

– И Аскаланте може да сгреша като всеки друг – отсече Дион, препотил се при самата мисъл за провал.

– Не и той – ухили се широко стигиецът. – Инак нямаше да съм му роб, а господар.

– Що за приказки са това? – треперливо отвърна Дион, който следеше разговора само с половин ухо.

Тот-Амон присви очи. Беше на границата да избухне, въпреки железния си самоконтрол – при тъй дълго потисканите си страх, омраза и гняв щеше да се хване и за най-нищожната открива се възможност. Дори не му хрумваше, че Дион го вижда не като човешко същество със собствен ум и воля, а просто като роб и като такъв го смята за нищожество, недостойно за неговото внимание.

– Чуй ме – продължи Тот. – Ти ще станеш крал. Ала не знаеш много за кроежите на Аскаланте. Не бива да му се доверяваш, падне ли веднъж Конан. Мога да ти помогна. Ако се съгласиш да ме защитиш, дойдеш ли на власт, на свой ред ще ти помогна и аз. Чуй ме, господарю! Навремето на юг бях велик магьосник. За Тот-Амон

се говореше така, все едно ставаше дума за самия Рамон*. Крал Ктесфон Стигийски ми оказа велика чест, като свали магьосниците си от високите им постове, за да ме издигне над тях. Те ме мразеха, но се бояха от мен, защото контролирах твари от Отвъдния свят, които идваха по мой зов и изпълняваха моята воля. Кълна се в Сет, че никой мой враг не би могъл да знае часа, в който ще се събуди наред нощната тъма от допира на ноктестите пръсти на безименния кошмар, сграбчил гърлото му! Занимавах се с тъмна и страховита магия посредством Змийския пръстен на Сет, който намерих в тъмна гробница на левга под земята, потънал в забрава още преди първият човек да изпъзи от слюзестото море. Но стана така, че крадец отмъкна пръстена и могъществото ми се разпиля като прах. Магьосниците въстанаха да ме убият и аз избягах. Преоблечен като камилар, пътувах с керван из земите на Кот, когато ни нападнаха бандитите на Аскаланте. Избиха всички от кервана, освен мен – аз си спасих живота, като разкрих пред Аскаланте кой съм и се заклех да му служа. Но колко тежка се оказа тази служба! За да ме обвърже по-здраво, той ме описа в писмо, запечата го и го даде в ръцете на отшелник, който обитава южните граници на Кот. Не смея да забия нож в господаря си, докато спи, нито да го предам на враговете му, защото тогава отшелникът ще разпечата писмото и ще го прочете... Така му е наредил Аскаланте. И щом разнесе вестта из Стигия...

Тот отново потрепери и тъмната му кожа доби пепеляв оттенък.

Продължи:

– В Аквилония хората не ме познават. Но ако враговете ми от Стигия научат къде се намирам, половината свят помежду ни няма да ме спаси от такава съдба, която би съсипала сърцето и на бронзова статуя. Може да ме защити само крал с дебела крепостна стена и многобройни бойци. Затова и ти споделям тайната си, и те каня да склучиш договор с мен. Мога да ти помогна със знанията си, а ти ще ме защитиш. И когато някой ден намеря Пръстена...

– Пръстен? Пръстен ли?

Тот беше подценил изключителния егоизъм на събеседника си. Дион дори не се вслушваше в думите на роба, дотолкова беше погълнат от собствените си мисли, но последната му дума разплиска вълна в самолюбието му.

– Пръстен ли? – повтори. – Това ме подсети за късметлийския ми пръстен! Взех го от шемитски крадец, който се кълнеше, че го е отмъкнал от магьосник от юга и че ще ми донесе късмет. Платих му тлъста сума, кълна се в Митра! О, богове, с хора като Волмана и Аскаланте да ме замесват в кървавите си заговори, имам нужда от всички късмет, който мога да сбера... Ще взема да потърся пръстена.

Тот скочи, кръвта нахлуваше жежка в лицето му, а очите му горяха от потреса и гнева на човек, осъзнал внезапно цялата дълбина на свинската глупост срещу себе

* Рамон (Rammon) – велик магьосник или жрец, споменат само в този разказ; предполага се, че името е съкращение от Ра-Амон (Амон-Ра), т.е. богът слънце в египетската митология.

си. Дион изобщо не му обърна внимание. Той вдигна тайния капак на мраморната пейка, порови малко в купчината всевъзможни дреболии, струпани вътре – варварски амулети, парченца кости, отломъци от прашасали бижута: все амулети за късмет и успех, каквито суеверната му природа го бе привлякла да събира.

– А, ето го! – Дион триумфално вдигна пръстен със странна изработка.

Беше направен от подобен на мед метал, във формата на навита на три намотки люспеста змия, захапала опашката си с уста. За очи имаше разточително блеснали жълти скъпоценни камъни. Тот-Амон извика, все едно са го ударили, и Дион се обърна и зяпна, внезапно пребледнял като смъртник. Очите на роба горяха, устата му зееше, а огромните му тъмни ръце се протягаха като нокти на граблива птица.

– Пръстенът! В името на Сет! Пръстенът! – изкрещя той. – Моят пръстен, който ми откраднаха...

В ръката на стигиеца блесна стомана и с едно помръдване на огромните си тъмни рамене той заби кинжала в тлъстото тяло на барона. Тънкият писклив вой на Дион заглъхна в задавено гъргорене и цялото му отпуснато тяло се свече като разтопено масло. Глупак до самия си край, той умря в луд ужас, без дори да узнае причината. Стигиецът захвърли встрани безжизнения труп, досущ като ненужна вещ, сграбчи с две ръце пръстена и тъмните му очи светнаха с ужасяваща енергия.

– Моят пръстен! – прошепна той със зловеща радост. – Моето могъщество!

Дори самият стигиец не знаеше колко време е прекарал, сгърбен над чудното бижу, неподвижен като статуя, омаян от злата аура, стичаща се в черната му душа. Когато се отърси от опиянението си и върна съзнанието си от почернените бездни, в които се бе скитало, луната изгряваше и хвърляше дълги сенки по гладката мраморна облегалка на градинската пейка, в чието подножие беше просната по-тъмната сянка, принадлежала доскоро на повелителя на Аталия.

– Никога вече, Аскаланте, никога вече! – прошепна стигиецът и очите му грейнаха в мрака, червени като на вампир. Той се приведе, загреба шепа съсирваща се кръв от лепкавата локва, в която бе просната жертвата му, и я разтърка върху очите на медната змия, докато алената маска не покри напълно жълтите искрици.

– Затвори очите си, вълшебна змийо! – взе да напява той със смразяващ кръвта шепот. – Затвори очи за лунната светлина и ги отвори за по-тъмните течения! Какво виждаш, змийо на Сет? Кого призоваваш от потоците на Нощта? Чии сенки падат върху гаснещата Светлина? Призови го при мен, о, змийо на Сет!

Тот галеше люспите на пръстена с особено кръгово движение, което винаги връщаше връхчетата на пръстите му в началната точка, гласът му се снижаваше все повече и повече, докато шептеше зловещи имена и чудовищни заклинания, забравени в целия свят, като изключим мрачните далечни краища на тъмна Стигия, където чудовищни силуети мърдат в утробите на гробниците.

Във въздуха над него възникна движение – въртоп, какъвто се появява във водата, когато някоя твар се издигне на повърхността. Безименен, смразяващ вятър го лъхна за кратко, като от отворена врата. Тот усети присъствие зад гърба си, но не

се огледа. Беше втренчил очи в озарен от луната участък на мраморната пейка, върху който надвисна зловеща сянка. Не спираше да шепне заклинанията си и сянката растеше на големина и плътност, докато не се очерта ясна и ужасяваща. Донякъде наподобяваше гигантски бабуин, но подобен звяр никога не се е скитал по земята, пък дори и в Стигия. Тот все тъй не се обърна, но извади от препаската си сандала на господаря си – винаги го носеше със себе си с тихата надежда, че може би ще успее да го впрегне в подобна задача – и го метна зад гърба си.

– Оpozнай го добре, робе на Пръстена! – нареди Тот. – Намери онзи, който го е носил, и го унищожи! Надникни в очите му и взриви душата, преди да разкъсаш гърлото му... – И в прилив на сляпа омраза добави: – А с него и всички, които го съпровождат!

На озарената от луната стена Тот видя очертанията на кошмара, който сведе уродливата си муцуна и подуши миризмата като отвратително, деформирано гонче. След това твартата отметна кошмарната си глава, нададе вой и изчезна като вятъра сред дърветата. Стиגיעцът разпери ръце в лудешки възторг и зъбите и очите му блеснаха на лунната светлина.

Разнесе се ужасеният писък на войник от стражата на крепостната стена – огромна, уродлива черна сянка с грейнали очи се изкатери по зидарията и го подмина сред вихрения порив на вятъра. Но твартата изчезна тъй бързо, че изуменият войник остана да се чуди дали е сънувал, или е халюцинирал.

4.

*Млад бе светът и хората – слаби.
Кошмарите нощни бродеха в сласт.
Със Сет аз се борих със огън, с желязо,
със сок на анчар и пламенна страст.
Днес спя на могилата в меката пръст.
Векове отминават почти със насмешка.
Нима съм забравен аз, който Змията сразих,
за да бъде спасена душата човешка?*

Сам в грамадната спалня с високия ѝ златен купол, крал Конан спеше и сънуваше. През вихрещи се кълбета сиви мъгли той чу странен призив – слаб и далечен – и макар да не можеше да го разбере, не му беше по силите и да го пренебрегне. С меч в ръка нагази през сивите валма, затъваше в тях, както човек би стъпвал сред облаци, а призивът ставаше все по-ясен с всяка крачка. Скоро кралят проумя и съдържанието му – беше неговото собствено име, с което го зовяха през теченията на Пространството или Времето.

Лека-полека мъглата се разпръсна и той видя, че се намира в огромен тъмен коридор, прорязан през плътен черен камък. Не беше осветен, но по силата на магия Конан виждаше ясно. Подът, таванът и стените бяха полирани до гладкост, блестяха леко и бяха гравирани с образи на древни герои и полузабравени богове. Той потрепери пред масивните, тъмни очертания на безименните Древни* и по непонятен начин осъзна, че смъртен не е пристъпвал в този коридор от векове.

Натъкна се на изрязано в плътния камък широко стълбище, а стените на шахтата му бяха украсени с езотерични символи, тъй древни и ужасяващи, че крал Конан бе полазен от тръпки. Всяко от стъпалата беше гравирани с ненавистния силует на Древната змия, Сет, така че на всяко той поставяше крак на главата на Змията, както е било писано изпокон веков. Но въпреки това не се чувстваше по-спокоен.

Гласът обаче продължаваше да го зове и накрая, в мрак, който би бил непрозрачен за телесния му взор, Конан стигна до странна крипта и видя в саркофага да седи смъртно очертан белобрад старец. Косата на кимериеца настръхна и той сграбчи меч си, но белобрадият заговори със задгробен глас:

– Човече, познаваш ли ме?

– Не, кълна се в Кром! – отвърна кралят.

– Човече – обясни древният, – аз съм Епимитрий.

– Но Епимитрий Мага лежи в гроба от хиляда и петстотин години! – изуми се Конан.

– Чуй ме! – отвърна властно събеседникът му. – Както от хвърлено в тъмното езеро камъче тръгват вълнички до далечни брегове, така и случващото се в света на Невидимото достига като вълни до моя сън. Белязал съм те още отначало, Конан от Кимерия, и на теб лежи знакът за чутовни дела и велики подвизи. Но на земята шества свободно кошмар, срещу който мечът не може да ти помогне!

– Витиевато говориш – притесни се Конан, – а на мен ми дай да се изправя пред врага си – и ще му строша черепа чак до зъбите!

– Развихряй варварския си гняв срещу врагове от плът и кръв – отвърна старецът. – А на мен остави да ти осигуря защита, когато не се изправяш срещу човек. Съществуват зловещи светове, за които хората не се и досещат и из които се скитат безформени чудовища – духове; измъкнати от Отвъдните бездни, те ще добият плътна форма и ще секат и убиват по волята на зли магьосници. В дома ти има змия, о, кралю – пепелянка е проникнала в кралството ти и иде от Стигия, понесла тъмна мъдрост в дълбините на мрачната си душа. Както спящият сънува змията, която пълзи към него, така съм доловил и аз гнъсното присъствие на послушника на Сет. Опиянен е от чудовищната си мощ и ударите, които нанася по врага си,

* Древните (The Old Ones) – Р. Хауърд и Х. Ф. Лъвкрафт са приятели, поддържат кореспонденция и често черпят идеи един от друг, така че в творчеството на Хауърд се срещат много явни и скрити препратки към творбите на Лъвкрафт (и обратното).

като нищо могат да съспят кралството. Призовах те при мен, за да ти дам оръжие, с което да се възправиш срещу него и адската му глутница.

– Но защо? – изумен попита Конна. – Твърди се, че си положен в черните дълбини на Голамира, откъдето изпращаш призрака си на невидими криле да помага на Аквилония във време на нужда, но аз... аз съм чужденец и при това варварин.

– Мирът е важен! – отекна призрачният глас в огромната мрачна пещера. – Съдбата ти е свързана с тази на Аквилония. Чувствени подвизи се оформят в паяжината и утробата на Съдбата, и побъркан от кръвожадност магьосник не бива да застава на пътя на империята. Преди цели епохи Сет се бе увил около света като питон около пляката си. Сражавал съм се с него през целия си живот, дълъг колкото този на трима обикновени мъже. Изтласках го в дебрите на магическия Юг, но в тъмната Стигия хората все още му се кланят, макар за нас той да е върховният архидемон. Докато се борех със Сет, се борех и с последователите, жреците и чираците му. Подай ми меча си!

В почуда Конан стори, както му бе наредено, и на могъщото острие, близо до масивния сребърен предпазител, древният магьосник начерта с кокалест пръст странен символ, който засия като бял огън в мрака. В същия миг криптата, саркофагът и древният му обитател изчезнаха, а Конан в потрес скочи от ложето си в огромната спалня със златен купол. Както стоеше, омаян от странния си сън, осъзна, че стиска меча си в ръка. И целия го полазиха тръпки, защото на широкото острие бе гравирани символ – очертанията на феникс. Спомни си, че на саркофага в криптата, издялана от камък, бе виждал сходна по мнението му фигура. Сега се зачуди дали всъщност е била само статуя, и целият настръхна от странните събития.

Докато умуваше върху това обаче, тих звук от коридора отвън го върна в настоящето. Без да се спира, за да проучи източника му, Конан се захвана да надене бронята си – отново се бе превърнал във варварин, подозрителен и нащрек като сив вълк в леговището си.

5.

*Познавам ли привичките ви градски с позлатата,
лукавството, лъжите?*

Заченат под открити небеса, аз първи рев в гората съм надал.

*Тъй знам – интриги, злоба, жлъч със меч в ръка
най-лесно ще сразите...*

Елате ми и мрете, псета! Че аз бях мъж, преди да стана крал.

„Пътят на кралете“

Двайсет потайни сенки се промъкваха през обгърнатите от тишина коридори на кралския дворец. Изпод нозете им – боси или с обвити в мека кожа стъпала – не се разнасяше нито звук, независимо дали стъпваха по дебел килим, или

по голите мраморни плочи. Факлите, наредени в ниши по протежение на стените, хвърляха алени отблясъци по кинжали, мечове и наточени брадви.

– Полекачка! – изсъска Аскаланте. – Не те знам кой си, но спри да пъхтиш толкова шумно, проклет да си! Офицерът на нощната стража е изпроводил от тези коридори повечето от дежурните и е напил останалите, но все пак трябва да внимаваме! Назад! Идва страж!

Разбойниците се скупчиха зад няколко богато инкрустирани колони и почти веднага с равномерна крачка ги подминаха десетима гиганти в черна броня. Те поглеждаха със съмнение към офицера, който ги отвеждаше от определените им постове. Самият офицер бе доста пребледнял. Щом стражата подмина скривалищата на заговорниците, той избърса потта от челото си с разтреперана ръка. Беше млад и това предателство на краля не му се отдаваше лесно. Наум се прокле за суетната екстравагантност, която го бе въвлякла в дългове към лихвари и го бе превърнала в пешка на заговорнически политици. Стражите издрънчаха по коридора и изчезнаха в другия му край.

– Добре! – ухили се Аскаланте. – Конан спи без охрана. По-бързо! Ако ни хванат как го убиваме, свършени сме – но малцина ще подкрепят каузата на един мъртъв крал.

– О, да, по-бързо! – извика Риналдо, чиито сини очи блестяха също като меч, който въртеше над главата си. – Острието ми е жадно! Чувам как себират лешоядите! Напред!

Вече без да се прикриват, двайсетимата се втурнаха стремглаво по коридора и спряха пред масивна врата, на която бе гравирен кралският дракон на Аквилония.

– Громел! – изсъска Аскаланте. – Разбий тази врата!

Гигантът си пое дълбоко дъх и стовари масивното си рамо върху крилата на портата, а те изскърцаха и се огънаха от удара. Той отново се присви и се втурна напред. Резетата изтрещяха и поддадоха; под съпровода на оглушително разцепване на дърво вратата се строши и зейна навътре.

– Напред! – ревна Аскаланте, обладан от огъня на геройството.

– Напред! – кресна Риналдо. – Смърт на тиранина!

Спряха се рязко. Пред тях бе застанал Конан, но не гол и току-що вдигнат от дълбок сън, невъоръжен и готов да бъде заклан като агне, а съвсем буден – спокоен, подготвен за опасността, надянал част от бронята си и с дългия си меч в ръка.

За миг застинаха като статуи – четиримата бунтовни благородници пред разбитата врата и орда рошави физиономии, скупчени зад тях – смразени от зрелището на гиганта с огнен поглед и вдигнат в ръката меч, застанал наред озарена от свеци спалня. Аскаланте обаче видя на малка масичка до кралското ложе сребърния скиптер и тънката златна тиара – короната на Аквилония – и гледката го подлуди от копнеж.

– Напред, бандити! – ревна разбойникът. – Двайсет срещу един сме и той няма шлем!

Така и беше – времето не стигна на Конан да си надене тежката каска с пера, нито да завърже на място страничните плочи на бронята си, нито пък успя да сваля огромния си щит от стената. Но въпреки това бе по-добре защитен от всеки от враговете си, като изключим Волмана и Громел, които бяха дошли с пълно снаряжение.

Кралят гледаше изпод вежди нападателите си, озадачен от самоличността им. Не познаваше Аскаланте, нито можеше да надникне през спуснатите наочници на бронираните заговорници, а Риналдо си бе смъкнал качулката до очите. Но време за гадаене нямаше. Предвождани от Громел, убийците се втурнаха в спалнята с крясъци, които отекнаха под сводестия таван. Огромният босониец се нахвърли като нападащ бик, свел оръжието си за нисък изкормващ удар. Конан скочи да го пресрещне и вложи цялата си сила на див тигър в ръката, с която въртеше меч. Острие и каска се строшиха едновременно и Громел се търколи бездиханен на пода. Кралят отскочи назад, все още стиснал счупената дръжка.

– Громел! – плю той, с очи, блеснали от почуда, когато строшеният шлем разкри разбитата глава, ала го връхлетяха и останалите псета от глутницата.

Острие на кинжал се хлъзна по ребрата му между нагръдника и бронята на гърба, пред очите му прелетя острието на меч. С лявата си ръка Конан метна встрани нападателя с кинжала, а със счупената дръжка удари слепоочието на мечоносеца. Мозъкът на врага плисна по лицето му.

– Пазете вратата, вие петимата! – писна Аскаланте, който танцуваше по краищата на въртопа от пееща стомана.

Боеше се, че Конан може да си пробие път през групата им и да избяга. Бандитите за момент отстъпиха назад, щом предводителят им награби неколцина и ги бутна към единствената врата. В този кратък миг на отдых Конан отскочи към стената и смъкна окачената там древна бойна брадва, която – недокосната от времето – бе висяла там половин век.

С гръб към стената, той за миг се изправи срещу затварящия се пръстен от врагове и след това скочи право в гмежта на нападателите. Не обичаше да се бие в защита – дори в пастта на численото надмощие винаги пренасяше битката в полето на врага. Друг на негово място навярно вече щеше да е паднал и самият Конан не се надяваше да оцелее, но с яростна страст копнееше да пролее колкото може повече кръв, преди да загине. Варварската му душа пламтеше и в ушите му кънтяха бойните викове на древни герои.

Още докато се оттласкваше от стената, вече бе посегнал да стовари брадвата върху един негодник с разсечено рамо и с могъщия обратен замах смаза черепа на втори. Мечове посегнаха към Конан като отровни змии, но смъртта, затаила дъх, го подмина на косъм. Кимериецът действаше с главозамайваща скорост, досущ като призрак. Приличаше на тигър сред стадо маймуни – подскочи, направи крачка встрани, последвана от завъртане... вечно в движение, а брадвата му тъчеше около него сияйно колело на смъртта.

За кратко време убийците го притискаха мощно, стоварваха удари на сляпо и поради големия си брой се пречкаха един на друг, а след това внезапно поддадоха – двата трупа на пода бяха нямо свидетелство за кралската ярост, макар че и самият Конан кървеше от рани на ръката, шията и по краката.

– Рицари! – кресна Риналдо и с грейнал, подивял поглед смъкна шапката с перо от главата си. – Нима от битката страните? Деспотът ни нима ще оцелее? На оръжие!

Той се втурна напред, размахал диво меча си, но Конан го разпозна, счупи острието му с един отсечен удар и с мощен тласък на разтворената си длан го търколи безпомощен на пода. С лявата си ръка пък посрещна меча на Аскаланте и бандитът едва успя да си спаси живота с навеждане и отскок назад от мощния замах на брадвата. Вълците отново взеха да налитат, а брадвата на Конан пееше и трошеше. Брадясал негодник се наведе под острието ѝ и посегна към краката на краля, но след като в течение на секунда се опитваше да наръга, както му се стори, кула от твърдо желязо, вдигна очи навреме, за да види стоварващата се брадва, но не и да я избегне. Междувременно един от другарите му вдигна с две ръце меча си, стовари го върху левия нараменник на краля и го разсече до кост. Бликналата кръв протече чак изпод нагръдника на Конан.

В буйното си нетърпение Волмана разхвърля нападателите наляво и надясно, за да се втурне яростно навътре в кръга и да замахне смъртоносно към незащитената глава на Конан. Кралят се наведе ниско и мечът отсече само кичур от черната му коса, когато изсвистя над него. На свой ред кимериецът се завъртя на пета и удари странично. Брадвата изхрущя право през стоманената ризница и Волмана падна с разсечена нацяло лява страна.

– Волмана! – възкликна задавено Конан. – И в ада ще позная това джудже...

Той се изправи да пресрещне лудешкия замах на Риналдо, който му се нахвърли бясно и напълно разкрит, въоръжен само с кинжал. Конан отскочи и вдигна брадвата си.

– Риналдо! – извика с глас, напрегнат от отчаяното желание да сдържи ръката си. – Назад! Не бих те съсякъл...

– Умри, тиранино! – изпищя полуделият бард и се хвърли с главата напред към краля.

Конан задържа удара, който неизбежно трябваше да нанесе, докато не стана твърде късно. Едва когато усети ухапването на стомана в незащитения си хълбок, посегна в отговор, обзет от сляпо отчаяние.

Риналдо падна с разцепен череп, а кралят залитна назад към стената, притиснал с ръка раната си. Изпод пръстите му бликаше кръв.

– Напред, в атака и го съсечете! – изкрещя Аскаланте.

Конан облегна гръб на стената и вдигна брадвата си. Стоеше горд, като въплъщение на непобедимия първичен дух – с широко разтворени крака и наведена напред глава, с една ръка се подпираше на стената за опора, а с другата стискаше

брадвата точно под острието, огромните му стегнати мускули изпъкваха като железни хребети, а лицето му бе изкривено в убийствена гневна гримаса. Очите му блестяха зловещо през мъглата от кръв, която ги заслепяваше.

Нападателят се поколебаха – може да бяха негодници, престъпници и мръсници, но родом идеха от народи, наричани „цивилизовани“, опитомени и укротени, а пред тях стоеше варваринът – убиец по рождение. Отдръпнаха се – умиращият тигър въпреки всичко е способен да убива.

Конан долови неувереността им и се ухили зловещо и гневно. През смазаните си окървавени устни пророни:

– Кой ще загине пръв?

Аскаланте скочи като вълк, с невероятна пъргавина се извъртя наскоро си и се претърколи по пода, за да избегне смъртта, която изсъска към него. Трескаво дръпна крака настрани и се отдръпна, преди Конан да възвърне равновесието си след пропуснатия удар и да замахне отново. Този път брадвата се заби на няма и пръст зад трескаво сгърчените стъпала на Аскаланте.

Друг негодник сгупи и избра този миг за атака, последван неохотно от другарите си. Възнамеряваше да убие Конан, преди кимериецът да успее да изтръгне брадвата си от пода, но сбърка в преценката си. Окървавеното острие отскочи нагоре, стовари се в мощен замах и трупът като ален парцал залитна назад, в краката на останалите нападатели.

В този миг петимата, които пазеха входа на спалнята, избухнаха в ужасени писъци, а върху стената до тях падна черна деформирана сянка. Освен Аскаланте, всички други се обърнаха да проверят какво става, и мигом, с вой на подивели псета, сяпо се юрнаха през вратата в дива, бълваща богохулни клетви тълпа и се пръснаха по коридорите, ужасени до безумие. Аскаланте дори не трепна – имаше очи само за ранения крал. Предположи, че глъчката от битката най-сетне е събудила някого в двореца и че верните стражи са нападнали другарите му откъм тила, макар дори в този момент да му се стори странно, че коравите му бандити ще пицят така ужасено по време на бягството си. Конан също не погледна към вратата, защото следеше противника си с огнения поглед на умиращ вълк. Дори в този миг циничният хумор на Аскаланте не го бе напуснал и той промърмори:

– Изглежда, всичко е изгубено, особено честта на победителя. При все туй кралят всеки миг ще падне... и...

Не е писано да узнаем какви други мисли може да са минавали през ума му, защото остави мисълта си недовършена и се втурна към Конан в същия миг, в който кимериецът бе принуден с ръката, с която държеше брадвата, да избърше кръвта от заслепените си очи.

Но още докато начеваше нападението си, Аскаланте чу странно съскане във въздуха и на раменете му се стовари чудовищна тежест. Той залитна с главата напред и огромни нокти се впиха агонизиращо в плътта му. В отчаян гърч под нападателя си бандитът изви глава и се втрени в лицето на същинския кошмар и

лудостта. Над него се бе навела огромна черна твар, за която бе сигурен, че не е породена от нормален или човешки свят. Кошмарните ѝ черни зъби увиснаха над гърлото му и блясъкът на жълтите ѝ очи вкочани крайниците му, както зелената царевица изсхва под силния вятър.

Страховитата аура на тварта надминаваше всички ужаси на животинското царство. В лице бе като древна зла мумия, възкресена от демоничен живот. В кошмарните ѝ черти разширените очи на бандита сякаш виждаха – досущ сянка на лудостта, която го замайваше – слаба и далечна прилика с роба му Тот-Амон. Миг по-късно циничната и самодостатъчна мисъл на Аскаланте го напусна и с ужасен писък той предаде богу дух още преди ужасните зъби да го докоснат.

Конан отърси кървавите капки от очите си и застина смразен. В началото му се стори, че над сгърченото тяло на Аскаланте се е изправило грамадно черно куче, но след това, докато зрението му се проясняваше, различи, че това не е нито псе, нито маймуна.

С вик, който бе като ехо на предсмъртния писък на Аскаланте, той се отблъсна от стената и пресрещна скочилият кошмар с удар на брадвата си, в който бе вложил цялата отчаяна сила на наелектризираните си нерви. Летящото оръжие със звън отскочи от заобления череп, който би следвало да смаже, и от сблъсъка с гигантското тяло кралят излетя на половин стая разстояние.

Кошмарните челюсти се склочиха върху ръката, която Конан вдигна да опази гърлото си, но чудовището не си даде труда да го захване смъртоносно. Над нахapatаната му ръка то се взря злокобно в очите на краля, в които започна да се отразява същият ужас като онзи, застинал в мъртвите зеници на Аскаланте. Конан усети как душата му съхне и я изтръгват от тялото, за да се удави в жълтите кладенци на космическия ужас, грейнал ослепително в безформения хаос, нарастващ в мислите му и поглъщащ целия му живот и разум. Очите се разрастваха и ставаха гигантски, и в тях кимериецът съзря царството на всички адски и богохулни ужаси, които се прокрадват в мрака на безформените бездни и черни течения в Отвъдното. Разтвори окървавените си устни да даде глас на омразата и презрението си, но от гърлото му се чу само сух грак.

Ужасът може да бе парализирал и съсипал Аскаланте, но надигна в кимериеца трескава ярост, близка до лудост. С могъщ гласък с цяло тяло той се дръпна назад, без да усети дори агонията на разкъсаната ръка. Помъкна и чудовището след себе си. И протегнатите му пръсти докоснаха нещо, което замаяният му, борещ се с адските бездни мозък разпозна като дръжката на счупения му меч. Инстинктивно я стисна и удари с цялата сила на нерви и мускули, както човек замахва с кинжал. Счупеното острие потъна дълбоко и ръката на Конан бе освободена в мига, когато кошмарната паст зейна в агония. Чудовището захвърли гневно краля встрани и когато се надигна на лакът, той видя потресен, че звярът е в гърчове и гъстата му кръв блика от огромната рана, нанесена от счупеното острие. Право пред очите на кимериеца гърчовете спряха и тварта остана просната възник. Потреперваше

спазматично, забелила към тавана ужасния си, мъртъв поглед. Конан примигна и отръска кръвта от собствените си очи – струваше му се, че тварта се топи и разтваря в лигава безформена локва.

Миг по-късно до ушите му достигнаха възбудени гласове и спалнята се напълни с най-сетне пробудените обитатели на двореца му – рицари, пажове, дами, оръжейници, съветници, – които бръщолевеха и крещяха, и се пречкаха един на друг. Побеснели от гняв, Черните дракони се втурнаха към краля си, проклинаха и ругаеха, стиснали здраво мечовете си и съскайки чуждоземни клетви през зъби. Никой повече не видя младия офицер, отговорен за охраната на спалнята и макар да го търсиха нашир и надлъж, така и не го откриха.

– Громел! Волмана! Риналдо! – възкликна Публий, висшият съветник, кършейки дебелиите си ръце сред труповите. – Черно предателство! Някой ще увисне на въжето заради туй! Викнете стражата!

– Стражата е тук, старо магаре! – мигом отрязва Палантид, командир на Черните дракони, забравил в напрегнатия миг колко високопоставен е Публий. – Ей, хора, спрете да се вайкате и ни помогнете да превържем раните на краля! Инак ще изкърви до смърт.

– Да, да! – викна Публий, който беше по-скоро човек на плана, а не на действието. – Трябва да превържем раните му. Да доведат незабавно всички церители в двореца! О, господарю мой, какъв черен срам за града ни! Посечен ли си до смърт?

– Вино! – изпъшка кралят от ложето, на което го бяха пренесли. Поднесоха бокал към окървавените му устни и той го гаврътна като полумъртъв от жажда. Изсумтя: – Добро е! – и се отпусна назад. – От клането на човек му пресъхва гърлото, да му се не види!

– Трябваше да го обесим отдавна – дърдореше Публий. – От поетите нищо добро не излиза... А този кой е? – той притеснено побутна трупа на Аскаланте с върха на сандала си.

– В името на Митра! – възкликна командирът на Драконите. – Та това е Аскаланте, някогашен херцог на Тюна*! Що за пъклено дело го е довело от пустинните му скривалища?

– Ама защо е зяпнал така? – прошепна Публий и отстъпи, ококорил очи и усетил как настръхват късите косъмчета по опакото на дебелия му врат. И останалите се смълчаха, втрещени в мъртвия бандит.

– Ако бяхте видели онова, което съзряхме ние с него – изръмжа кралят, седнал при все възраженията на церителите, – хич нямаше да се чудите. Хвърлете и вие поглед на...

Той спря, със зинала уста и насочен в нищото пръст. Там, където бе умряло чудовището, пред погледа му се ширеше само празен под. Изруга:

* Тюна (Thune) – графство в северната част на Аквилония; вероятно съответствие на Исландия или Норвегия.

– Кром! Тварта се е стопила обратно в адската гнус, отдето е родена.

– Кралят блънува! – прошепна един от придворните.

Конан го чу и го обсипа с варварски проклетия:

– В името на Бадб, Мориган, Маха и Немайн* – завърши злостно, – с ума си съм! Изглеждаше досущ кръстоска между стигийска мумия и маймуна. Нахлу през вратата и убийците ми се разбягаха като пилета пред него. То уби Аскаланте, който тъкмо се канеше да ме прониже. След това ме връхлетя и аз го убих... не знам как успях, понеже брадвата ми отскочи от него като от скала. Но струва ми се, магът Епимитрий има пръст в това...

– Бре, как само споменава Епимитрий, мъртъв от хиляда и петстотин години! – зашепнаха си придворните.

– В името на Имир! – изрева кралят. – Тъкмо тази нощ си приказвах с Епимитрий! Той ме призова насън и вървах по черен коридор, украсен цял с ликовите на древни богове, стигнах до каменно стълбище със стъпала, по които бяха изобразени контурите на Сет, и се качих до крипта със саркофаг, с издялан на него феникс...

– В името на Митра, господарю наш, краљу, млъкни! – извика върховният жрец на Митра и лицето му бе пребледняло като на мъртвец.

Конан отметна глава като лъв, разтърсващ гривата си, и в гласа му отекна и ръмженето на раздразнения господар на пустинята:

– Да не съм ти роб, та да затварям уста по твое нареждане?

– Не, не, повелителю! – висшият жрец трепереше, но не от страх от кралската мъст. – Не съм искал да ви обидя! – той сведе глава близо до краля и заговори с шепот, който стигаше единствено до ушите на Конан. – Господарю, това е тема, за която простолюдието не е достойно. Единствено вътрешният кръг на посветените жреци знае за черния каменен коридор, изрязан от неизвестни ръце в тъмната сърцевина на планината Голамира, а също и за охранявания от феникса саркофаг, където преди хилядолетие и половина е положен да почива Епимитрий. И оттогава насам там смъртен не е влизал, понеже неговите избраници сред посветените, след като положили Мага в криптата, затворили външния вход на коридора така, че никой да не може да го открие, и днес дори ние, висшите жреци, не знаем къде е. Само от уста на уста, благодарение на предавана от Висшия кръг на избраниците и ревниво пазена тайна, днес някои сред поклонниците на Митра знаем за почивалнята на Епимитрий в черната сърцевина на Голамира. Това е една от Мистериите, на които е стъпил култът на Митра**.

– Нямам представа по силата на каква магия ме отведе Епимитрий при себе си – отвърна Конан, – но разговарях с него и той нанесе специален знак на меча си. Нямам понятие нито защо този знак се оказа смъртоносен за демони, нито каква

* Божества от кимерийския пантеон, с корени в ирландската митология.

** Митра в митологията на Хауърд е самият „обожествен“, възнесъл се магьосник Епимитрий.

магия е скрита в него. Но макар острието да се строши в шлема на Громел, останалото парче бе достатъчно дълго, за да убие кошмара.

– Нека видя меча ви – прошепна висшият жрец с внезапно пресъхнало гърло.

Конан вдигна счупеното оръжие и послушникът на Митра извика и падна на колене.

– Митра да ни пази от силите на мрака! – изпъшка той. – Кралят наистина е говорил с Епимитрий тази нощ! Ето го на меча – тайния знак, който никой освен него не може да сътвори – емблемата на безсмъртния феникс, който вечно бди над гроба му! Дайте свещ, бързо! Да огледаме отново мястото, където кралят твърди, че е загинал таласъмът!

Сянката от строшен параван падаше върху лобното място на звяра. Придворните отместиха руината и окъпаха пода в светлината на свещите. Смутена тишина се възцари сред всички, заети с огледа. След това едни паднаха на колене с името на Митра на уста, а други с писъци избягаха от спалнята.

На пода – там, където бе умряло чудовището, досущ като овеществена сянка, се ширеше голямо тъмно петно, което не можа да се измие. С кръвта си тварта бе очертала ясно контурите си и те не принадлежаха на звяр от обикновен и нормален свят. Петното, което се ширеше там зловещо и кошмарно, бе съща сянка, хвърлена от някой от маймунските богове, приклекли по мрачните олтари на здрачните храмове в тъмните земи на Стигия.

